

Υ Δ Ρ Ι Α

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

9.— Η μουσικότητα είναι φυσική στο δημοτικό τραγούδι.

α.— Οι λέξεις και οι φράσεις του δημοτικού τραγουδιού συναποτελούν ήμιστρία, τα ήμιστρία στίχους, οι στίχοι μερικούς δυναμικούς συνδυασμούς και αυτοί δυναμικές μορφές του δημοτικού τραγουδιού. Αυτή η δυναμικότητα της δημοτικής ποιητικής γλώσσας είναι ακουστική και σε ήχους κρατάει και μεταφέρει στα δημοτικά τραγούδια άκμαία, δυναμικά εξελισσόμενα όλα τα πρωτογενή στοιχεία της ζωής που η έναρξη ποιητική γλώσσα με τη δική της φύση εκφράζει, υπάρχοντας κι ενεργώντας σαν μορφή ζωής που διά του ακούσιου δίνει τα όλα του φυσικού ανθρώπου στα συγκεκριμένα υποκείμενα που βρίσκονται σωστά μπροστά στο δημοτικό τραγούδι.

β.— Τα δημοτικά τραγούδια λοιπόν, όπως άκραιώνονται σε αναφορά, προς τα έξω, με τη φύση - ζωή και προς τα μέσα με τα συγκεκριμένα υποκείμενα που τώρα (=σε μία θέση και θέα της αιωνιότητας) τα τραγουδάνε και τ' άλλα υποκείμενα που ακούνε (δηλ. σε προσωπική αναφορά με τη φύση διά της ζωής), είναι λειτουργικά δυναμικά δεδομένα μιας συγκεκριμένης μορφής που μιλητά - ακουστικά πραγματοποιούν τη ζωή στη φύση για την ανθρωπιά. Το μίλημα και το άκουσμα του τραγουδιού από τα συγκεκριμένα υποκείμενα σε τόπο και χρόνο συγκεκριμένα είναι που το δίνει τη μορφή και το κάνει ανθρώπινα ύπαρκτο: πίσω απ' τη μορφή αυτή υπάρχει το τέρας της ζωής.

γ.— Η τυπική λοιπόν στιχική επανάληψη πραγματοποιεί στα ανθρώπινα δεδομένα μιας το φυσικό γεγονός του τραγουδιού με ανθρώπινα μέσα — όπως λ.χ., πάλι για μας, πραγματοποιείται το μίλημα της βροχής με φυσικά δεδομένα. Το τραγούδι, ενεργώντας αρμονισμένα με τη ζωή και τη φύση αυτής της προσωπικής (διαπροσωπικής, ούσιαστικά, πάντοτε) στιγμής (αιώνιας, ούσιαστικά, πάντοτε) δηλ. μιλούμενο κι ακουόμενο απ' τους τάδε, στην τάδε ανθρώπινη καθενός στιγμή, στον τάδε τόπο και χρόνο, είναι δεμένη μουσικότητα, στην οποία εύκολα ακούγονται η ανιχνεύονται ποικίλοι μουσικοί τόνοι και αποχρώσεις που είναι λειτουργικά στοιχεία της ποιητικής γλώσσας του τραγουδιού και μ' αυτό τους τον τρόπο δίνουν τις όλες δυνατότητες της (κοινωνικής) ζωής μας (πού, απ' άλλη μεριά, τη μορφοποιούμε σε δραματικότητα ή μουσική ή χορό ή ζωγραφιά, όχι γράψιμο, κ.λ.π.), της μιας ζωής, που τέρας για το μύθο μας, την κάνουμε μορφή και, σίς πιά δόκιμες στιγμές μας, όμορφιά.

δ.— Το δημοτικό τραγούδι δέν είναι άπλως όμορφα. Είναι τραγούδι, γλώσσα, ή γλώσσα που ακούγεται έναρξη. Κάθε άλλη τέτοια γλώσσα ξεκινάει απ' αυτήν, του τραγουδιού.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

☆ λα λα λα
— από πού έρχονται τα παιδιά;
☆ μπ μπ μπ
— γιατί τα μπάζουμε σ' αυτόν τον κόσμο;
☆ μπαμπά
— πώς τα χωρίζομαστε πλατύτερα καθ' στιγμή; γιατί ξεχάσαμε τη μύση για μία θανατική παιδεία;
☆ Άλφα, βήτα, γάμμα, δέλτα..

— τι γλώσσα τα μαθαίνουμε; γιατί δε μαθαίνουμε απ' τη γλώσσα που φέρουν απ' έξω;
☆ μάνα
— πού πάνε τα παιδιά μας και πού πάμε όλοι;
☆ κανι ιλοκιο
— πότε θα μάθουμε να μιλάμε και να γράφουμε;